

ה"ת 51822/12/18 - וקטור איתי גאלי נגד משטרת ישראל-תביעות מדור הגנת הסביבה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ה"ת 51822-12-18 גאלי נ' משטרת ישראל-תביעות מדור הגנת הסביבה ואח'
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני כבוד השופט חגי טרסי
עורר:
נגד
משיבה:
וקטור איתי גאלי ע"י ב"כ עו"ד בן בן-יהודה וטליה גרידיש
משטרת ישראל-תביעות מדור הגנת הסביבה
ע"י עו"ד נורית זקן

החלטה

לפני ערר על החלטת בית משפט השלום ברמלה (כב' השופט אייל כהן), אשר ניתנה ביום 18.11.18 במסגרת ה"ת 66421-10-18, שלא להשיב לידי העורר ארבע משאיות ומחפרון (להלן: "התפוסים"), אשר נתפסו על ידי המשיבה ביום 25.1.18 ומוחזקים בידה עד היום.

התפוסים נתפסו במהלך חקירת המשטרה בנוגע לחשד כי העורר, ביחד עם אחרים, השליך לאפיק נחל איילון, בסמוך למושב זיתן, כמויות גדולות של פסולת בניין, עד כדי חסימת הנחל, תוך ביצוע עבירות על חוק שמירת הניקיון, חוק המים, חוק הניקוז, חוק רישוי עסקים וחוק העונשין.

ביום 28.10.18 הגישו העורר וחשודים אחרים בקשה להשבת התפוסים לבית המשפט קמא. בית המשפט קמא ניהל דיון מפורט בבקשה ביום 11.11.18, ובחלוף שבוע ימים דחה כאמור את הבקשה בהחלטה מנומקת ומפורטת. במסגרת זו ציין כי הוצגה בפניו תשתית ראייתית המקימה חשד סביר לחובת המבקשים, זאת על יסוד תיעוד צילומי, דו"חות פעולה של אנשי מרות, הודעות ראשוניות שנגבו מהמעורבים השונים ועוד. בית המשפט קמא אף ציין כי החשד קיים לגבי כלל המבקשים שהיו בפניו, אך הוא מודגש במיוחד בעניינו של העורר, ממנו נתפס רכוש בהיקף נכבד.

עוד הזכיר בית המשפט קמא כי לחובת העורר שתי הרשעות קודמות בגין השלכת פסולת ברשות הרבים, ובשים לב לפרק הזמן הקצר שחלף מאז תפיסת הרכבים ולשלב הראשוני בו מצויה החקירה, לעצמת החשדות ולנזק הרב שנגרם כתוצאה ממעשי העורר ויתר החשודים, דחה את בקשת העורר להשבת התפוסים. את עמדתו זה ביסס על פסיקת בית המשפט העליון, ממנה למד כי הנטייה היא שלא להשיב התפוסים מקום בו מדובר בביצוע עבירות רבות, חוזרות או משמעותיות, ובמיוחד כאשר אין מדובר בעבירה ראשונה או כאשר אותו תפוס שימש בעבר לביצוע עבירות דומות.

בהודעת הערר ובמהלך הדיון שהתנהל בפני העלו באי כוח העורר מספר טענות מרכזיות. טענתם המרכזית הייתה כי בית המשפט קמא טעה בכך שקבע כי קיים חשד סביר לביצוע עבירה על חוק שמירת הניקיון, שכן העורר ושלוחיו לא שפכו באתר המדובר חומרים המהווים "פסולת בנין", אלא אדמה בלבד. בהקשר זה אף הפנו לרע"פ 8478/10 **אליאס נ' מ"י** (24.11.10), שם הובהר כי המבחן הוא מבחן מהותי וכי "**חומרי בנין מסוגים שונים המושלכים בו ומהוים מפגע סביבתי ואסתטי, יראו בהם פסולת בנין על פי החוק**". עוד טענו כי ככל שהושלכה במקום פסולת בנין הרי שהדבר נעשה שלא על ידי העורר ואף שלא בידעתו.

בנוסף, טענו ב"כ העורר כי במהלך ביצוע העבודות במקום, פנה העורר מיוזמתו מספר פעמים לפקחים מרשויות אכיפה שונות שהגיעו לאתר, וביקש לוודא איתם האם לדעתם יש עבירה במעשיו, אך אלה החרישו ומלאו פיהם מים. כמו כן הלינו על כך שעל אף שברצונו של העורר להגיב לטענות כלפיו ביתר פירוט ואף להציג ראיות התומכות בגרסתו, לפיה לא היה אחראי להשלכת פסולת באתר, לא זומן העורר עד כה לחקירה נוספת, אשר הייתה עשויה לסייע לו להפחית מעצמת החשדות כלפיו.

באשר להרשעותיו הקודמות של העורר בעבירות דומות, טענו כי מדובר בעבירות ישנות שלא מרף החומרה הגבוהה. כמו כן ציינו כי אף לא אחת מהמשאיות של העורר נתפסה בעבר ושחררה בתנאים, ועל רקע זה, ובשים לב לפסיקה הנוהגת, היה על בית המשפט קמא לקבוע כי לא קמה "עילה מניעתית" להמשך תפיסת המשאיות ולהורות על "חלופת תפיסה", לנוכח הנזקים הכבדים הנגרמים לעורר ולתלויים בו כתוצאה מהתפיסה המתמשכת. לבסוף, טענו כי לתפוסים נגרמו וממשיכים להיגרם נזקים כבדים מאז תפיסתם על ידי המשיבה, המחויבת לשמור על שלמות ותקינות התפוסים.

בתגובתה לערר הדגישה ב"כ המשיבה את החומרה הרבה שבמעשים המיוחסים לעורר, מעשים אשר הביאו לחסימתו של תוואי נחל גדול, באופן אשר סיכן את הציבור לקראת בוא הגשמים. עוד ציינה ב"כ המשיבה כי החשדות נגד העורר מעוגנים היטב בחומר הראיות שנאסף עד כה, וכי עניינו של העורר שונה באופן מובהק מזה של יתר החשודים, להם כבר הוחזר הציוד שנתפס מידיהם, וזאת הן בשל מעמדו הבכיר כמי שהיה אחראי להשלכת הנרחבת של הפסולת בנחל והן לנוכח עברו הפלילי המכביד בתחום עבירות איכות הסביבה.

המשיבה הדגישה כי מדובר בעבירות המבוצעות כל כולן מתוך מניעים כלכליים, וככאלה אין מנוס מההשלכות הכלכליות הכרוכות בתפיסה המניעתית של הרכבים המשמשים לביצוע העבירות, ואין בעובדה כי לעורר נגרמים נזקים כלכליים משמעותיים כדי להצדיק השבת התפוסים. המדובר במי שבעברו כבר פגע באינטרס הציבורי החשוב של שמירת הסביבה, ומששב לבצע עבירות דומות, בהיקף נרחב וברמת חומרה גבוהה, תומכת פסיקת בית המשפט העליון מהשנים האחרונות בהמשך תפיסת המשאיות והמחפרון, וזאת הן לצורך חילוטם בסוף ההליך, ובמיוחד על מנת למנוע שימוש חוזר בהם לביצוע עבירות.

דין והכרעה:

החשד הסביר:

לנוכח הטענות העובדתיות והמשפטיות שעלו בנוגע לתשתית הראייתית ולקיומו של חשד סביר לביצוע העבירות, ובמיוחד העבירה על חוק שמירת הניקיון, קיבלתי לידי, לצד דוחות סודיים, גם קלסר מוצגים ובו חומר החקירה הגולמי הקושר את העורר לביצוע העבירות המיוחסות לו. לאחר עיון במכלול החומרים שהתקבלו מידי, תמים דעים אני עם בית המשפט קמא בדבר קיומו של חשד סביר, ואף מעבר לכך, אשר קושר את העורר ישירות לכך שהיה האחראי הישיר, אם לא הבלעדי, לפעילות ממושכת ואינטנסיבית, במסגרתה הושלכו כמעט מדי יום משאיות רבות של פסולת בנין אל תוך אפיק נחל איילון, עד לחסימתו המלאה. פעילות זו חייבה את הגורמים הרלבנטיים ברשות הניקוז לנקוט בפעולות חירום אינטנסיביות ויקרות על מנת לנקות את אפיק הנחל בטרם פרוץ הגשמים, על מנת למנוע הצפות של אזורי מגורים נרחבים, על כל הסיכון הכרוך בכך לשלום ולרכוש הציבור.

באשר להיקף חסימת הנחל, לנזקים הפוטנציאליים ולפעולות החירום שננקטו, אני מפנה למסמכים שסומנו על ידי ער/1 ו-ער/2. באשר למעמדו הבכיר של העורר באחריות לביצוע השלכות הפסולת במקום ולחסימת אפיק הנחל ראו נטילת האחריות המסוימת של העורר עצמו, הן במסמך ער/1 בשורות 34-36 והן בהודעה שנגבתה מהעורר ביום 25.10.18. כמו כן ראו הודעות מעורבים נוספים, אותם סימנתי ער/3 - ער/9, מהם עולה כי שפכו את תחולת המשאיות במקום על פי הנחייתו המפורשת של העורר.

אני ער כמובן לטענות העורר וכמה מהמעורבים האחרים כי המשאיות השליכו במקום אדמה נקייה ולא פסולת בנין, אך בנוסף לתמיהה המתעוררת לנוכח נכונותם של העורר וחבריו להשליך אדמה נקייה, בעלת ערך כספי בלתי מבוטל, ללא כל תמורה, הרי שטענות אלה של העורר נסתרות בבירור בחומרי החקירה שנאספו עד כה. במרכזם של חומרים אלה פעולות תצפית ותיעוד שבוצעו במקום, ואשר מעידים על השלכת פסולת, ולא אדמה נקייה, במספר רב של מועדים, בין היתר באמצעות כל אחת מהמשאיות התפוסות שבבעלות העורר, כאשר לגבי המחפרון אין חולק כי הוא שימש, בין היתר, לדחיפת ושפיכת החומרים שהושלכו במקום לתוך אפיק הנחל. ראו בהקשרים הללו את המסמכים אותם סימנתי ער/10-ער/15, וכן את דו"ח הצפייה המסכם ער/16.

ובאשר לטענה כי העורר לא רק שלא היה מודע לאיסור שבפעולותיו אלא אף נועץ בפקחים השונים, אשר לא העמידו אותו בפני אותו איסור, אין לי אלא להפנות למסמכים שסומנו ער/17 וער/18, המפריכים טענה זו. התוצאה היא אפוא, כי קיימת תשתית ראייתית הקושרת את העורר ברמה של חשד סביר, ואף מעבר לכך, לביצוע העבירות בהן הוא נחשד, ברף החומרה הגבוהה מבחינת הנזק הצפוי לשלום הציבור ולאינטרס הציבורי שבהגנת הסביבה. על רקע זה אפנה כעת לבחון את האפשרות להסתפק במקרה זה בחלופת תפיסה, חלף המשך החזקת התפוסים.

"חלופת תפיסה"?

תפיסת חפצים והחזקתם בידי רשויות החקירה והאכיפה מותרות על מנת לקדם שלוש תכליות עיקריות: תפיסה "מניעתית", תפיסה למטרת חילוט ותפיסה למטרות חקירתיות וראייתיות. הנה כך למשל באו לידי ביטוי שלוש התכליות הללו ברע"פ 1588/13 **סובחי נ' מ"י** (11.3.13):

"בבש"פ 342/06 חב' לרגו עבודות עפר בע"מ נגד מדינת ישראל (12.3.06), פסקה 8, ציינה השופטת א' פרוקצ'יה כי: "שלוש תכליות עיקריות עשויות להצמיח מקור סמכות לתפיסת החפץ: תפיסה למטרת מניעה עתידית של ביצוע עבירות; תפיסה למטרת חילוט; ותפיסה לצורך הצגת החפץ כראייה בבית המשפט".

במקרה שלפני סבורה המשיבה כי יש לאפשר את המשך ההחזקה בתפוסים הן למטרת חילוט והן על מנת למנוע ביצוע עבירות נוספות באמצעות הרכוש שנתפס. על כך יאמר, כי ככל שמדובר בתפיסה למטרות חילוט, דומה כי אין הצדקה להמשך החזקת המשיבה בתפוסים, וכי ניתן להורות על "חלופת תפיסה", הכוללת הפקדת ערבויות כספיות ורישומיות הולמות, אשר יהיה בכוחן להבטיח באופן סביר את אפשרות החילוט העתידית, תוך צמצום הנזק הכלכלי הרב והפגיעה בזכויות הקנייניות של העורר, הנהנה בעת הזו מחזקת החפות. עמד על כך בית המשפט העליון לא פעם ולא פעמיים, והדברים באו לידי ביטוי מנומק ותמציתי בע"פ 8591/14 פלוני נ' מ"י (24.12.14) למשל:

"בית משפט זה כבר קבע בעבר כי תפיסת רכוש על-מנת להבטיח את אפשרות החילוט העתידית היא אינה דבר של מה בכך, משהיא שוללת את יכולתו של הנאשם לעשות שימוש בקניינו למשך תקופה שאינה קצרה ולעתים אף ארוכה. לפיכך, אם מצויים אמצעים חלופיים שבכוחם להבטיח את אפשרות החילוט תוך פגיעה פחותה בקניינו של הנאשם, יש להעדיף על פני תפיסת הרכוש עד תום ההליך בעניינו של הנאשם, כאמצעי שפגיעתו פחותה [ראו: בבש"פ 6817/07 מדינת ישראל נ' סיטבון, פסקה 36 (31.10.2007)...]"

שונים פני הדברים כאשר מדובר בהמשך החזקה בתפוסים על מנת למנוע ביצוע עתידי של עבירות באמצעות אותם תפוסים. ככל שמשתכנע בית המשפט לנוכח טיב החשדות והתשתית הראייתית שנאספה ולנוכח התנהלותם של החשודים בעבר, כי קיים חשש ממשי לכך שישובו לבצע עבירות באמצעות החפצים שנתפסו, הרי שגם אם כרוך הדבר בפגיעה מתמשכת בזכויותיהם הקנייניות של החשודים, לא ימהר בית המשפט להשיב לידיהם את התפוסים, תוך סיכון שלום הציבור וחשיפתו לעבירות עתידיות נוספות.

טיבה ומטרותיה של התפיסה המניעתית הובהרו ברע"פ 6990/10 דדון בע"מ נ' מ"י (24.11.10) (להלן: "עניין דדון") שם נקבע, בין היתר, כי:

"סעיף 32 לפקודת מעצר וחיפוש קובע כהאי לישנא: "רשאי שוטר לתפוס חפץ, אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה, או עומדים לעבור, עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה או שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה". עניינו בחלופה השניה "כי באותו חפץ... עומדים לעבור עבירה". מדובר ב"תפיסה מניעתית":
"אחת המטרות העיקריות לתפיסת חפץ בידי המשטרה נועדה למצב בו קיים יסוד סביר להניח כי באותו חפץ "עומדים לעבור עבירה". תכלית זו היא, ביסודה, מניעתית, ונועדה להקשות על העברין המיועד להוציא מן הכח אל הפועל את תכניתו הפלילית. כפי שציין בית המשפט בפרשת גאלי, שם, בעמ' 322: 'פירוש

זה מתחזק בשווננו נגד ענינו את תכליתו של החוק. והיא: הקניית סמכות למשטרה לתפוס חפץ במקום שיש יסוד סביר להניח כי אותו חפץ עשוי לשמש בעבירה, ובמטרה למנוע מבעליו יכולת לעבור בו עבירה נצפית. הגיונו של החוק מדבר בעד עצמו. אם אמנם "יש... יסוד סביר להניח" כי בחפץ פלוני עומדים לעבור עבירה, היעלה על הדעת כי המחוקק יעמוד מנגד ויחריש? נוכח הדברים המפורשים שבסעיף 32(א) לפקודת החיפוש, הנקבל כי המחוקק ימנע את המשטרה מתפיסת נכס במקום בו יש יסוד סביר להניח כי עומד הוא - אותו חפץ - לשמש בביצועו של פשע? הקושיה קושיה, והתשובה בה'. ביסוד התכלית המניעתית טמון אינטרס ציבורי למנוע, או להקשות באופן ניכר על העברין את מימוש זממו הפלילי באמצעות שלילת החפץ המיועד לשמש אמצעי בביצוע העבירה. סמכות זו היא אמצעי אחד מיני רבים במלחמת רשויות אכיפת החוק בפשיעה" (בש"פ 342/06 חב' לרגו עבודות עפר בע"מ נ' מדינת ישראל (לא פורסם) (השופטת פרוקצ'יה); בש"פ 6271/01 מובילי עטיה בע"מ נ' מדינת ישראל (לא פורסם); רע"פ 6292/10 הובלות עבוד נ' המשטרה הירוקה (לא פורסם)).

עם עליית המודעות לחשיבותם של האינטרסים הסביבתיים ונוכח השכיחות הגוברת של ביצוע עבירות של השלכת פסולת, הפוגעות פגיעה קשה באינטרסים אלה, למטרות כלכליות מובהקות, מצאו בתי המשפט לנכון במספר לא מבוטל של מקרים להורות על המשך החזקתם של גורמי האכיפה בתפוסים דוגמת משאיות וכלים יקרי ערך אחרים, לאורך זמן, ועל אף הפגיעה בקניינם של הבעלים. ב"כ המשיבה הפנתה בטיעוניה לשורה ארוכה של מקרים מעין אלה, אשר נדונו בבית המשפט העליון, ואילו ב"כ העורר עמדו על כך שבחלק מאותם מקרים מדובר היה במי שעברם הפלילי והתנהגותם העידה ביתר שאת על היותם בגדר "שור מועד", אשר לא ניתן לתת בו כל אמון, וזאת בשונה, כך לטענתם, מהעורר שבפני. עיון באותן החלטות מגלה כי חלקן אכן מתייחס למקרים של עבריינות סביבתית חוזרת, בטווחי זמן קצרים יותר מאשר במקרה שלפני ותוך שימוש חוזר באותם כלי רכב שנתפסו בעבר ושוחררו בתנאים, ועם זאת קיימים ביניהם גם מקרים הדומים לענייננו, עליהם אעמוד כעת.

כך למשל, במסגרת רע"פ 6292/10 הובלות עבוד בע"מ נ' המשטרה הירוקה המדור לאיכות הסביבה (5.10.10) נתפסה משאית שבבעלות המבקשת בגין חשד לביצוע עבירה של השלכת פסולת בניין ברשות הרבים, ובית המשפט העליון דחה את בקשתה להחזרת המשאית שכן מתנהלות נגדה שתי חקירות נוספות בגין שתי עבירות דומות, כך שלכאורה מדובר בפעם השלישית בו ביצעה עבירות דומות. על רקע זה נקבע כי המשיבה ביססה את היסוד הסביר לחשד כי ייעשה במשאית שימוש לצורך ביצוע עבירות.

ברע"פ 607/11 ע. אלחי דאוד בע"מ נ' מ"י (21.3.11) דחה בית המשפט העליון בקשה להחזרת משאיות לאחר שנגד המבקשים באותו הליך הוגש כתב אישום המייחס להם שני אירועים של השלכת פסולת בניין מתוך המשאיות ברשות הרבים. ההנמקה נשענה על כך שבעבר הוגש נגד אותם מבקשים כתב אישום בגין עבירות דומות, ואחת מהמשאיות נשוא הבקשה אף נתפסה בעבר ושוחררה בכפוף להפקדה כספית. בית המשפט מצא כי: "עובדה זו

מעידה על כך שלא ניתן לתת אמון במבקשים, אשר חזרו לבצע את אותן עבירות, כי לא יעשו שימוש לא חוקי במשאיות התפוסות. לשיקול זה מתווסף גם הנזק הבלתי הפיך שעלול להיגרם לסביבה כתוצאה מהשלכת פסולת ברשות הרבים."

ברע"פ 9747/08 **תחירי נ' מ"י** (20.11.08) נדונה בקשה להשיב משאית ונגרר שבבעלות המבקש שנתפסה בגין חשד לעבירה של השלכת פסולת ברשות הרבים. המבקש טען כי מדובר בצעד שאינו מידתי לאור העובדה כי טרם הוגש כתב אישום בגין המעשים שביצע לכאורה, ובקשתו נדחתה לנוכח העובדה כי אך זמן קצר קודם לכן הורשע המבקש בעבירה דומה וכי במסגרת חקירה נוספת המתנהלת נגדו הודה כי שפך 18 טון פסולת שלא כדין.

לבסוף, **בעניין דדון**, שכבר הוזכר לעיל, נדחתה בקשת חברה להחזרת שתי משאיות תפוסות, בשים לב למועדות לביצוע חוזר של עבירות סביבתיות, שכן מנהלי החברה הורשעו בעבר בעבירה של השלכת פסולת ברשות הרבים, ובעת הזו הוגשו נגד החברה שני כתבי אישום נוספים בגין עבירה דומה.

אם נשוב עתה לענייננו, הרי שלחובת העורר שתי הרשעות קודמות באותן עבירות ממש. בניגוד לטענות באי כוחו, אין מדובר בעבירות ישנות. הרשעתו הראשונה הנה משנת 2015, בגין עבירות שבוצעו בשנת 2013, שעניינן השלכת פסולת בנין בהיקף של 7 משאיות, **בסמוך לגדת נחל מזור**. העורר נדון, בין היתר לקנס בסך 90,000 ₪ וערעור שהגיש לבית המשפט המחוזי נדחה. הרשעתו השנייה נוגעת להשלכת פסולת מאתר בנייה בחודש פברואר 2016, בשטח משק באזור מושב אחיסמך, **תוך שימוש באחת המשאיות התפוסות כעת בידי המשיבה**. הכרעת הדין וגזר הדין בתיק זה ניתנו ביום 20.9.18, והעורר נדון לקנס מתון בסך 16,000 ₪ ולצידו חתימה על התחייבות בסך 100,000 ₪, התחייבות אותה הפר לכאורה, כפי שעולה מחומר החקירה שנאסף בפרשה הנוכחית, עוד בטרם יבשה הדיו על חתימתו זו.

מדובר אפוא בהסתבכותו השלישית במספר של העורר בביצוע עבירות דומות בתוך שנים בודדות, כאשר שני המקרים הקודמים אינם בגדר חשדות גרידא, אלא מעוגנים בהכרעות דין וגזרי דין חלוטים. יתרה מכך, בתוך פרק זמן קצר ובאופן המעיד על העדר כל מורא מפני הדין ומפני רשויות האכיפה, ותוך הפרה לכאורה של התחייבות כספית משמעותית, המשיך העורר לבצע עבירות דומות. לא זו אף זו, הפרשייה הנוכחית בה הוא חשוד הנה מרף חומרה גבוה במיוחד. אין מדובר בהשלכות בודדות של פסולת אלא בהתנהלות מתמשכת של השלכת פסולת בעשרות רבות של מקרים, בהיקף נרחב, תוך גרימת נזק כבד ויצירת סיכון משמעותי לשלום הציבור, סיכון אשר נמנע אך ורק תודות לפעילותם המהירה וההחלטית של הרשויות הרלבנטיות.

לפיכך אני סבור כי לא נפל כל פגם בהחלטת בית המשפט קמא שלא להשיב בעת הזו את התפוסים לידי העורר, וזאת על אף הפגיעה הכרוכה בכך בקניינו הפרטי של העורר והנזק הכלכלי הממשי שמן הסתם נגרם לו. אזכיר כי מאז תפיסת המשאיות והמחפרון חלף פרק זמן קצר יחסית, כחודשיים בלבד, ובשים לב לעצמת הפגיעה באינטרסים הציבוריים, למועדות של העורר לביצוע עבירות דומות ולהתקדמותה של החקירה, נוטה המטוטלת בעת הזו באופן מובהק לעבר האינטרס הציבורי שלא לאפשר סיכון נוסף של הציבור ולפיכך אני דוחה את הערר.

עם זאת, אבקש להעיר שתי הערות בעלות משקל, אשר עשויות להביא בעתיד, עם חלוף הזמן, לשינוי בתנועת אותה מוטטלת. ראשית, יש טעם של ממש בטרוניות שהעלו באי כוח העורר באשר לכך שמאז אותה חקירה ראשונית בסמוך לתפיסה לא זומן העורר לחקירה נוספת ולא ניתנה לו ההזדמנות, אותה הוא מבקש, לספק הסברים נוספים ולצרף ראיות מטעמו. במהלך הדיון קיבלתי אמנם הסבר חסוי מטעמו של צוות החקירה להתנהלות זו, ואני ער לכך שקיימים שיקולים חקירתיים ענייניים העומדים ביסוד אותה התנהלות, אך דומה כי ראוי יהיה לאפשר לעורר למסור בהקדם האפשרי את גרסתו, על מנת שהתמונה המלאה תהיה בפני מקבלי ההחלטות. שנית, ברי כי המשך החזקת התפוסים בידי המשיבה, במיוחד כאשר מדובר בפריטים יקרי ערך, ששוים המוערך עולה על מיליון ₪, ואשר זקוקים לתחזוקה שוטפת, מותנית בכך שיישמרו במצב סביר, מבלי שייגרם להם נזק בלתי הפיך המפחית מיעילותם ומשווים. לפיכך, על המשיבה לבחון את טענות העורר בדבר הנזקים שנגרמים וצפויים להיגרם לתפוסים בגין המשך תפיסתם, ולעשות כל פעולה סבירה הנדרשת לצורך מניעת וצמצום הנזק.

הערר נדחה.

העתק יועבר לב"כ הצדדים.

נציג המשיבה יתאם אופן השבת חומרי החקירה לידין באמצעות מזכירות בית המשפט.

ניתנה היום, כ"ט טבת תשע"ט, 06 ינואר 2019, בהעדר הצדדים.